

народи сж съставени отъ немногочисленни поколѣ-
нія; тѣхните понятия и потребности сж твѣрде
ограничени; най-послѣ, тие сж разсѣяни по до-
волно обширна Австралия и нѣматъ никакви сно-
шения между себѣ си; а въ това сжщо време е-
зиците на тие разединени племена сж до толкова
сходни между себѣ си, щото на европеецътъ, кой-
то е изучилъ два или три отъ тие езици, ще да
бжде лесно да разбере другите.“ Изъ по-новите
открития ние имаме достаточни доказателства да
мислиме, че и това свѣдѣние е преувеличено. Сход-
ството въ произношеніето или въ граматическите
форми, въ отдѣлните думи или въ синтаксисътъ мо-
гатъ да произлѣзатъ по твѣрде естественни при-
чини. Фоктъ говори за това явление така: „Въ
гласовиятъ органъ на сѣко недѣлимо сжществуватъ
такива особености, които обусловляватъ различни
родове произношения. Единъ писателъ ни указва
на такавъ случай, че въ едно семейство сичките
шестъ дѣца произносили сѣки различно слогътъ
„flei“ (еи, феи, леи и т. н.). дорде, при голѣмо-
то развитие на гласниятъ органъ, тие не захва-
нале да произнасятъ правилно както тая дума,
така и много други.“ Робертъ Маффъ, който е
пожертвовалъ себѣ си за ползата на науката, го-
вори въ своето сжчинение за Южна Африка, „че
между населеніето на градовете чистотата и бла-
гозвучіето на езикътъ са поддържатъ отъ *mit-
шо*’то или отъ общественните сжбрания, а така
сжщо по причина на празниците, на церемониите
или на тѣсните и на постоянните сношения. Но
у распѣрнатите по пустинята жители происхож-
да противното. У тие селски жители не сжщест-